

Rondom de kust van Groot Brittannië

2016

deel 6

zaterdag 16 juli – vrijdag 22 juli

Herman Ritter en Ellen Burgmans

Zaterdag 16 juli

St Agness Well Humprey Head – Sunderland River Lune

In alle vroegte beginnen de slechtvalken weer met hun vlieg oefeningen en hun schelle geroep. Onder de rots waar ze hun nest hebben vinden we de oneetbare vogelpootjes, sommige met ring. We hebben de nummers genoteerd om ze aan de RSPB door te geven.

We gaan in het nabijgelegen Grange-Over-Sands boodschappen doen en rijden langs Wraysholme Tower, de versterkte Middeleeuwse boerderij van de heldhaftige wolvendoder naar de B2577.

Grange-Over-Sands is een lintbebouwing langs de Warton Sands, een deel van de enorme Morecambe Bay. Het is er keurig netjes, precies zoals een Victoriaans badplaatsje behoort te zijn. Er is een park met promenade, een vijver met vreemde eenden, winkels met een arcade van gietijzer en glas en overal bloemen. Het park met historische boomgaard is zo rustig dat je reeën vlak voor je kunt zien.

Ellen koopt een paar Wellies (rubber laarzen) want waar kun je beter laarzen kopen dan in Engeland. In de informatiewinkel annex politiepost en zetel van de town council wordt de hond weer gevolgd met hondenkoekjes. Iedere kleine VVV in de UK heeft vrijwilligers met een trommel hondenkoekjes onder de toonbank. We krijgen uitgebreid informatie over de baai en omgeving. De lokale heemkundige weet ons te vertellen dat de St Agnes Well niet meer bestaat (zie vorig verslag).

Het is prachtig helder weer en het uitzicht over Morecambe Bay is fantastisch. Je kunt de groepen zeehonden met het blote oog zien liggen. De baai is half zo groot als het IJsselmeer en valt helemaal droog op de smalle geulen van de rivieren de Leven en de Kent na. Dwars door de baai loopt een spoorweg, deel op een dam maar voor het grootste deel op een soort brug waar eb en vloed onderdoor kunnen. Auto's moeten ver landinwaarts rijden naar de brug over de River Kent.

Er zijn hier veel verhalen van mensen die bij eb de korte weg over het drooggevalen zand wilden nemen en werden overvallen door de vloed. Er zijn er veel verdronken. Je kunt wel wadlopen van Grange naar Arnside aan de overkant maar je hebt echt een gids nodig. Als je het goed doet komt het water in de geulen hooguit tot je middel.

We steken de rivier Kent over bij de brug van Levens en verlaten het Lake District. We hadden een camping aan de overkant van de baai op het oog op de Arnside Knot. Die blijkt erg slijk, netjes, kaal te zijn. Alle kampeersers op een kale wei met een stenen heg er om heen, een digitale toegangspoort en heel veel kindervermaak. Ze bleek gelukkig vol te zitten, verder zoeken dus.

We rijden langs Bolton-le-Sands naar het stadje Morecambe. Onderweg passeren we het smalle kanaal dat Lancaster met Kendal verbindt en bij Glasson LLocks in zee uitkomt. Vroeger de hoofdtransportader en nu een toeristisch vaarwater voor de narrowboats en andere kleine motorboten.

In Morecambe is het feest. De boulevard vol volk, 1000 meter souvenirwinkels, gokhallen en eettentjes in vol bedrijf, een podium met een goede band en op het strand een vliegerfestival met grote en bijzondere vliegers.

We rijden iets verder door naar Heysham aan de zuidkant van Morecambe. Daar vertrekken de veerboten naar het eiland Man, ongeveer 40 km naar het westen. Je kunt aan de wolken op zee zien waar het eiland ongeveer moet liggen.

Hoog op de cliffs van Old-Heysham ligt de ruïne van de St. Patrickskapel, een van de oudste van Engeland en behoorlijk goed bewaard. Er naast liggen een aantal heel bijzondere (nu lege) graven.

Die zijn uitgehouwen in de rotsen en werden indertijd afgedekt met een grote plaat steen. Men denkt dat hier ging om de opslag van (delen van) bijzondere doden. Heiligen en halve heiligen, die verder opgedeeld zouden worden in relikwieën en bewaard werden onder de grote afdeksteen. Deze was bedoeld om diefstal van deze begerenswaardige handel te voorkomen. Ook stukjes van St. Patrick zouden hier gelegen hebben.

Saint Patrick, de nationale heilige van Ierland heeft, als we de verhalen moeten geloven, een groot deel van zijn leven besteed aan schipbreuk lijden, naar de wal zwemmen, in een grot beschutting zoeken, op adem komen en dan een kapel bouwen. Ondertussen wat heidenen bekeren en dan weer verder naar de volgende schipbreuk. Overal langs de westkust kom je St. Patrick-kapellen tegen.

In Heysham, klein, mooi en Middeleeuws, is op de dorpswei een Vikingfeest aan de gang. Overal lopen Vikingmannen en vrouwen rond. Er is een ambachtenmarkt met een goed functionerend (zeilbaar) Vikingschip en de voor de huizen staan verklede Vikingpoppen.

Iets ten zuiden van Heysham, langs de oever van de rivier de Lune vinden we een eenzame overnachtingsplaats aan de rand van het wad. Op het wad wordt gewerkt. De hoofdkabel (meer dan een halve meter dik) van het grote nieuwe windmolenpark ver op zee komt hier aan land om

aangesloten te worden op het National Grid (het landelijke elektriciteitsnet). Iets verderop ligt een energiecentrale dus die leidingen naar het binnenland liggen al klaar. De bouwploeg werkt voor de Deense firma Dong, dezelfde club die een paar weken geleden in Nederland de aanbesteding won voor een mega windmolenpark voor de Noordzeekust en werkt door tot het vloed wordt. Dan blijft er alleen een nachtwaker over die in een als kantoor ingericht busje de zaak in de gaten moet houden. We wandelen er heen, altijd interessant temeer omdat Volker Stevin een deel van het werk uitvoert. Het blijkt dat de nachtwaker een Tsjech is die in belabberd Engels meldt dat hij niets weet van het project. Jammer hopelijk kan hij beter nachtwaken.

Zondag 17 juli

Sunderland river Lune – Cockerham Sands (para-vliegveld)

Grauw maar helder weer. De mannen van de stroomkabel (rechts op de foto) beginnen weer het hun werk. Zij vertellen dat ze het station bouwen waar de kabel via horizontale boortechneek onder de zee door naar de windmolens wordt gebracht. De kabel is een grote stekkerdoos waar de stekkers van de

windmolens onder water in worden gestopt.

Wij vertrekken naar Lancaster. Dat ligt tegen Morecambe aan en is de eerste brug voor de River Lune richting zuiden. Alle winkels zijn open dus we winkelen bij de Tesco en gaan daarna de stad in.

De River Lune was vroeger dieper en Lancaster was midden 1700 een belangrijke zeehaven voor de handel op West-Indië. Nu ligt het diep landinwaarts aan een dichtgeslibde rivier. Het gegraven kanaal van zee naar Kendal compenseerde het verlies van de zeehaven enigszins.

Het kasteel van Lancaster is indrukwekkend.

Het heeft altijd als gevangenis gefungeerd en heeft een roemruchte geschiedenis, vooral in het martelen van mensen om ze tot een bekentenis te brengen.

We rijden naar Glasson Lock's waar het kanaal van Lancaster begint. In Engeland, voornamelijk in Midden Engeland, ligt een uitgebreid netwerk van kanalen en bevaarbaar gemaakte rivieren. Het waren de snelwegen van de 18e en 19e eeuw en speelden een grote rol in de industrialisatie van Engeland.

Je kunt van Littlehampton aan de zuidkust via London binnendoor naar Kendall in het Lake District of Kingston upon Hull aan de oostkust varen. Het kost wel tijd, 's nachts varen is onmogelijk en je moet, afhankelijk van de route, een kleine 160 – 200 handbediende sluizen passeren. Maar dan maak je wel een uniek tochtje langs de voormalige verkeersaders van de industriële revolutie.

Glasson was een van de eerste havens in de UK met een havenkom met sluizen zodat er onafhankelijk van het getij overgeslagen kon worden. Nu varen er alleen nog pleziervaartuigen en gerestaureerde narrowboats.

Een narrowboat is een smalle lange boot met een diepgang van ongeveer 100 cm geladen en speciaal

gebouwd voor de smalle Engelse kanalen en sluizen. Ze zijn zo smal dat je binnendoor moet lopen om van voor naar achter te komen. Ze vervoerden alles; van kolen en hout tot aardewerk en mest. Achterin is een mini verblijf voor de bemanning (kachel – bank – bedstee – kastje). Narrowboats waren bedoeld om door mens of paard getrokken te worden via een jaagpad langs het water. Later werden er motoren in geplaatst. Tegenwoordig is er revival aan de gang en worden de vervallen kanalen overal weer opgeknapt en worden de sluizen hersteld. Zo is er een nieuw watersportcircuit ontstaan en er worden weer volop nieuwe narrowboats gebouwd.

We volgen het kanaal een stuk en komen bij Turnham bij een haventje dat vol ligt met narrowboats.

Leuke gesprekken met boaters die alles wilden weten over de Nederlandse waterwegen.

Het is schitterend weer en we willen barbecueën en rijden naar de kust. Ons onvolprezen kustboek geeft aan dat er aan het wad buiten de zeedijk een afgelegen parkeerplaats aan de Cockerham Sands ligt. Het blijkt de parking van een parachutistenvliegveld te zijn. Prachtige plaats, uitzicht op het wad met schapen die buitendijks grazen, in de verte de stalen toren van Blackpool, veel zon en iedere 30 minuten een groep para's die naar beneden komt. De schapen houden afstand. Ze worden geconfronteerd met hun twee grootste nachtmerries: Border Collies en barbecues!

Maandag 18 juli

Cockerham Sands (para-vliegveld) – Formby Point Lifeboat Road

We rijden via de Pilling en Cockerham marshes naar Fleetwood. Daar begint de bewoonde wereld weer. Voor de kabeljauwoorlog met IJsland was Fleetwood een grote vissershaven. Nu is het een belangrijke doorvoerhaven voor het eiland Man, Noord-Ierland en de Ierse republiek. Je kunt niet in de havens zelf komen. Vrijwel alle wat grotere havens in de UK zitten achter een dikke poort met bewaking. Je kunt er niet even de kade oplopen om bootjes te kijken.

We zijn vroeg vertrokken want we wilden voor elven in Blackpool zijn; dan is het er nog rustig en kunnen we van Fleetwood via Blackpool tot Lytham St Anne's een kleine 20 km langs de kustboulevards rijden. Er loopt een tram langs de kustweg net zoals in België. De haltes, wachtplaatsen en stationnetjes, vooral ten noorden van Blackpool, zijn Victoriaanse juweeltjes. Het zandstrand is breed en valt bij eb nog een kilometer droog. Het is er ondiep en je moet behoorlijk ver de zee in om echt te kunnen zwemmen.

Blackpool - the seaside town where fun and frivolity are big business - is ongeveer 5 strekkende kilometer kustvermaak op z'n Engels. Arcades (gokhallen), eettenten, strandwinkels, pretparken, een reuzenrad, een wildwaterbaan, een dierentuin en een aantal pieren om nog meer gokkasten te kunnen plaatsen. De grap is dat er boven de gokpaleizen vrijwel altijd een groot bord met family-entertainment hangt. Verder heeft een denktank bedacht dat het wel leuk zou zijn om de lantarenpalen langs de boulevard op te vrolijken en om kunst langs de kust te plaatsen. Dat doen ze in het groot: hoge palen met

daartussen doeken en objecten. Weg uitzicht op zee!

En je kunt er naast het kantoor van de Tourist Information trouwen in de futuristische Wedding Chapel en daarna romantisch rondrijden in de roze koetsjes.

De overgang van Blackpool naar St Anne's is groot. St Anne's is veel rustiger en kleinschaliger en heeft een goed verzorgde boulevard. De bebouwing, veel grote villa's uit de Victoriaanse en Edwardiaanse tijd, is laag en langs het strand loopt een park met waterpartijen en bankjes.

Charityshops. In een charityshop koop ik paar ze hands boeken. Overal in de steden en dorpen zijn charityshops waar vrijwilligers spullen verkopen voor het goede doel. Vrijwel alle belangrijke organisaties doen mee en je hebt winkels van het kankerfonds, het diabetesfonds, de maag- en darmclub, de dierenbescherming, Vets for Pets, Rode Kruis, de ouderenbond en lokale initiatieven zoals de peuteropvang of de hospice. Soms zijn er wel vier of vijf charityshops in één winkelstraat. Ze worden gerund door vrijwilligers en mensen kunnen afgedankte maar vaak nog bijna nieuwe spullen afgeven. De winkels worden voor een prikkie gehuurd om de leegstand in de winkelstraten te camoufleren. De inrichting is professioneel en vrijwel overal hetzelfde: voorin kleding, porselein en huishoudelijke spullen en achterin een kast met Dvd's en een paar planken met boeken. Het kankerfonds heeft altijd de meeste boeken. In Nederland heb je de kringloopwinkels maar die zijn niet te vergelijken met de gemiddelde charityshop; die zitten meestal in overbodige overheidsgebouwen, zijn rommelig, hebben een Malle Pietje-achtig aanbod en zijn niet gekoppeld aan een specifiek goed doel. En ... ze hebben geen vrijwilligers die vol vuur over hun werk vertellen. In onze kringloopwinkels moet eerst nog wat werk verzet worden voor ze in de winkelstraten aan de slag kunnen gaan.

Boeken kosten een prikkie: meestal £ 1 per boek. Voor een meer bijzonder boek betaal je £ 2. Vrijwel altijd vind je iets interessants. Een van de leukste vondsten was een boek over verdwenen dorpen. Het bevat beschrijvingen van dorpen die niet meer bestaan. Er waren allerlei redenen waarom ze er niet meer zijn: verzwolgen door de zee, onder water gezet vanwege een stuwmeer, opgeruimd omdat de landeigenaren meer verdienden met schapen houden dan aan kleine boerenpachters, omdat de baron een hertenweide voor zijn estate wilde aanleggen of omdat de economische noodzaak kwam te vervallen (zoals mijnwerkersdorpen). In sommige zaken was het de overheid zelf die dorpen moedwillig ophief en de bewoners verplaatste naar een andere omgeving.

In St. Anne's wandelen we langs het strand en bezoeken we het monument van de NRLI, de organisatie van de reddingsboten. In 1886 voer de Laura Jane, reddingsboot van St Anne's uit om de in nood

geraakte Duitse bark de Mexico te assisteren. Ze deed dit samen met de Charles Brigg uit het naburige Lytham en de Eliza Fernley van Soutport, aan de overkant van de baai. De Charles Brigg slaagde er in om de 12 opvarenden van de Mexico te redden maar de reddingboten van St Anne's en Southport kapseisden: op twee na verdronken alle redders. Tijdens deze redding verloren 27 redders het leven, zij lieten 16 weduwen en 50 wezen achter.

Deze tragedie was de aanleiding om het ontwerp en de uitrusting van de (geroeide) reddingboten enorm te verbeteren. Ter nagedachtenis staat er nu een standbeeld.

In de nabijgelegen NRLI loods krijgen schoolkinderen outdoor class. Vrijwilligers leren ze over het reddingwerk op zee en ze krijgen laarzen, zwemvesten en helmen op en mogen in het stuurhuis van de reddingboot “droog oefenen”.

Momenteel werkt de NRLI 7 x 24 uur tot 100 km uit de kust. Ze heeft 4.500 vrijwillige bemanningsleden in 230 stations langs de kust. Daarnaast heeft ze een uitgebreid thuisfront met vrijwilligers aan wal voor scheepsonderhoud, de walorganisatie, de NRLI-shops en de PR.

We rijden langs langs Lytham, waar we bij Fairhaven Lake op de dijk onze lunch maken, naar Preston om de Ribble River over te steken.

Via Southport komen we in Formby. Je kunt daar op twee manieren naar het strand: via de National Trust parkeerplaats of via de gemeentelijke parkeerplaats.

De gemeentelijke parkeerplaats is het meest aantrekkelijk. Het lijkt wel een camping op Terschelling in een duinpan op 400 meter van de zee. Parkeren op harde grond tegen het gras, afvalbakken die iedere dag geleegd worden en mooi weer, wat wil je nog meer.

Het strand is breed en enorm uitgestrekt en doet sterk aan de Nederlandse kust denken. Zand, helmgras, en duinen. In het noorden zie je de toren van Blackpool en heel vaag de heuvels van het Lake District en in het zuiden de havenkranen van Liverpool. Nog verder weg zie je Birkenhead en de heuvels van Noord-Wales. Crosby Channel, de drukke vaargeul naar Liverpool haven, loopt vrij dicht langs de kust zodat er voldoende te zien is.

Dinsdag – woensdag 19 en 20 juli

Formby Point

We willen in Liverpool de geboortehuizen van John Lennon en Paul McCartney bezoeken. Ze zijn eigendom van de National Trust en exclusief toegankelijk voor leden. Reserveren is noodzakelijk en we kunnen donderdag mee. We blijven daarom tot die tijd in Formby. Het is prachtig weer dus wat wandelen in de duinen, een beetje zwemmen in zee, wat vogels kijken langs de vloedlijn en boodschappen doen in het dorp. 's Avonds een beetje barbecueën en dan naar bed. Wat wil je nog meer. In de duinen van Formby groeien overal asperges. Voor de oorlog werden er aan de rand van duinen asperges gekweekt. Ze werden bemenst met de in Liverpool opgehaalde menselijke uitwerpselen. Dat moet gestonken hebben!

Donderdag 21 juli

Formby Point – Wittal country park

We moeten om 10.30 uur in de lounge van Jurys Inn Hotel aan het Wapping's Dock in Liverpool zijn. Daar worden we omgehaald met een busje voor de toer langs de huizen van John Lennon en Paul McCartney. Toen Yoko Ono, de vrouw van de in 2000 vermoorde John Lennon hoorde dat Mendips, het John Lennonhuis aan Menlove Avenue, te koop kwam heeft ze het direct gekocht en in 2002 aan de National Trust geschonken. De familie McCartney deed hetzelfde met 20 Forthlin Road. Tezamen vormen ze nu “The Beatles Childhood Homes”. Via Penny Lane en Strawberry Fields komen we bij Mendips.

Op de gevel is een blauw bord van English Heritage aangebracht. Die borden krijg je alleen als je beroemd en meer dan 100 jaar of dood bent. Daarom hangt er (nog) geen blauw bord op het huis van Paul McCartney.

De huizen zijn in hun oorspronkelijke staat hersteld en voor zover mogelijk met origineel materiaal ingericht (eind jaren 50 / begin jaren 60 stijl). Ze zijn beperkt opengesteld voor publiek. Je mag binnen geen foto's maken en tassen en rugzakken worden ingenomen. Als de groep binnen is gaat het tuinhok en de voordeur op slot. Er komen steeds andere toeristen aan met taxi's of touringcars die ook binnen willen. Dat kan maar dan wel vooraf boeken bij de National Trust. De huizen worden beheerd door een echtpaar; hij verzorgt de rondleiding bij John Lennon en zij die in het huis van de McCartneys. Ze hebben alle hoofdfiguren persoonlijk gekend en hun verhaal is een aaneenschakeling van anekdotes.

Wat opvalt zijn de sociale klassenverschillen die telkens om de hoek komen kijken. John was middle class en hoorde eigenlijk niet om te gaan met Paul die uit de arbeidersklasse kwam. En zeker niet met George die verderop in wat we nu een prachtwijk woonde.

Een heel goede excursie en reden om de oude Beatles Cd's weer eens integraal te draaien als we weer thuis zijn.

Terug bij Jurys Inn Hotel maken we nog een wandelingetje langs de haven en vertrekken naar de andere oever van de Mersey, naar Birkenhead op het Wirral schiereiland en verder, naar Noord Wales.

We nemen geen Ferry over de Mersey maar gaan via de tolbrug. De kust van Wirral is behoorlijk volgebouwd en overal staan besloten caravanparks, countryparks en holidayhomes. Allemaal stacaravans achter de coniferen. We gaan op een camping staan bij Thurstaston aan de rand van de cliffs van Dawnpool Bank; er is niets anders. Het uitzicht op de baai – aan de overkant begint Noord Wales – wordt ontnomen door heggen en bomen. Het probleem is dat je ze niet kan kappen; ze houden de grond bij elkaar want anders glijdt de campingrand de zee in. Wel zitten er leuke grijze eekhoortjes.

Vrijdag 22 juli

Wittal – Anderton river Weaver boat lift

Het is een prachtige morgen. De baai is drooggevalen, de schepen liggen met hun kiel vast in de modder en midden op de zandbanken kampeert een groep die met grote RIB's (rubberboten) aan het toeren is. Er lopen opvallend veel wadvogels rond. We willen naar Port Sunlight en Ellesmere Port, 10 resp. 20 kilometer verderop.

Port Sunlight is opgericht door dhr. Lever, de latere Lord Leverhulme. Hij was een verlicht industrieel die zijn arbeiders niet wilde laten delen in de winst maar wel in de welvaart van zijn bedrijf. Zijn core business was zeep, Sunlight Zeep en later fuseerde Lever met de Nederlandse margarinefabrieken. Zo werd de basis van Unilever gelegd. Toen hij een nieuwe zeepfabriek moest bouwen, de oude was te klein, legde hij meteen een tuindorp aan voor zijn arbeiders. Hij was van mening dat mensen productiever zouden zijn als ze een goede opleiding kregen, goede en gezonde huisvesting hadden en zich natuurlijk wisten met een heerlijk stukje Sunlight zeep. Hij was z'n tijd ver vooruit maar stelde altijd dat zijn motieven gebaseerd waren op het vergroten van de productiviteit van de arbeiders. Gezonde mensen werken harder en slimme mensen werken beter.

In eigen beheer heeft hij Port Sunlight gebouwd. Ruim van opzet, brede lanen, twee-onder-een-kappers en korte rijtjeswoningen, parken en volkstuinten, een school, een schouwburg, een zwembad en een ziekenhuisje.

In de schouwburg annex dance hall speelden ook veel Liverpoolse groepen. The Beatles hebben er ook nog, voor ze bekend werden, gespeeld. In het lokale museum hangt het originele contract ter waarde van 35 pounds.

Heel het dorp is nu monument en de sfeer is fantastisch. Hoewel het een hoog Anton Pieck gehalte heeft, Lever hield van de oude Engelse vakwerkhuisen, wonen er gewoon mensen en straalt het rust en geborgenheid uit. Zoiets zou vandaag de dag niet meer mogelijk zijn. Daarvoor zijn er teveel regels en voorschriften. Regels waren er ook voor de mensen die er woonden. We spreken met een paar oudere inwoners die het oude systeem nog hadden meegemaakt. Iedereen kreeg een volkstuin die je geacht werd te bewerken. Je moest mee in het sociale systeem en je kinderen hoorden zich te gedragen. Zo niet dan vloog je er uit. Maar ondanks deze eigenaardigheden is het een heel bijzondere plek.

Bij Ellesmere Port begint “the Manchester Ship Canal”, het zeekanaal van de Mersey naar Manchester. Het is gegraven met geld van ondernemingen uit Manchester die geen zin hadden om de hoge havengelden die Liverpool rekende voor de overslag van goederen naar Manchester te betalen. Voor die tijd was het al de plaats waar de kleine kanalen van het Shropshire Union Canal System via een door Thomas Telford gebouwd sluizencomplex (1833) de zee bereikten. Ellesmere was een overslagplaats tussen zee en achterland en een belangrijke plaats in de geschiedenis van de Industriële Revolutie.

In de opslagloodsen bij de rij handbediende sluizen is nu het Ellesmere Port Boat Museum gevestigd. Speciaal gewijd aan de narrowboats en de rol die zij en hun bemanningen speelden in het transport van goederen via de kanalen. Er liggen narrowboats, ook heel oude van meer dan 150 jaar oud, in allerlei staten; van als nieuw gerestaureerd tot complete wrakken.

Sommige bassins zijn volgegroeid en je vindt er bijzondere waterplanten zoals de Kleine Egelskop.

Het begint steeds harder te regenen. We rijden 20 kilometer landinwaarts naar Anderton onder Northwich. Daar staat een botenlift die het Trent-Mersey Canal verbindt met de River Weaver. Narrowboats varen vanuit de Weaver in de liftbak die daarna omhoog wordt gehesen naar het niveau van het kanaal. De lift is helemaal van gietijzer gemaakt en is een meesterwerk van Victoriaans ingenieurswerk. Boven, aan de kanaalkant is een grote parkeerplaats aan een natuurpark met zicht op de lift, de River Weaver en de daar achter liggende Tata Chemicals, precies de omgeving voor zo'n lift. De parkeerplaats gaat 's nachts op slot maar dat is geen probleem. Zo staan we lekker moederziel alleen in het park.

wordt vervolgd